

Lucila ukázala na staveniště kousek od nás. „U staveniště se to nehodí. To je děsně neromantické!“

Sven se plácl rukou do čela. „Já trouba! Jak se to mohlo stát?“

Lucila blahosklonně kývla na znamení, že mu odpouští.

Pak se Sven vyčítavě požíval na mě. „Jojo! Jaks to mohla připustit!“

„A co jako?“ vyštěkla jsem. „Já si toho staveniště taky nevšímala.“

Sven zakoulel očima. Došlo mi, že to myslel ironicky.

„Sorry,“ hlesla jsem omluvně, „nejsem poslední dobou nějak ve formě.“

To byla pravda. Došel mi humor. Lucilina neustálá přítomnost mě čím dál víc vyvádí z míry.

Bylo načase vyrazit si zas jednou se Svenem sama. Bez Lucily.

A dneska to konečně vyšlo. Jdu do kina. Se Svenem. Bez Lucily. Dokázala jsem to. Hurá!

Jsem na sebe náležitě pyšná.

Musela jsem to Svenovi povědět hned zatepla. Brnkla jsem mu a rovnou do sluchátka zahalasila: „Dohodnuto, vzduch je čistej.“

„Dobrý den, Josefíno,“ ozvala se na opačném konci aparátu Svenova máma a poněkud chladně pokračovala: „Děkuji za optání, a jak se daří tobě?“

Bylo mi to děsně trapné. „Promiňte, že jsem se pořádně nepředstavila, bylo to...“

„To není ani potřeba, tebe poznám okamžitě,“ přerušila mě. Dovětek „podle tvé neomalenosti“ visel nevyřčený ve vzduchu.

Chtěla jsem to napravit a způsobně jsem se zeptala: „Mohla bych prosím mluvit s vaším synem?“